

Arrest

nr. 189 017 van 28 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 november 2016 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf 'type D'.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 september 1975.

Op 22 december 2011 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) voor een gezinshereniging met haar echtgenoot. Op 18 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Op 27 februari 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) voor een gezinshereniging met haar echtgenoot. Op 17 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Op 27 juli 2016 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) voor een gezinshereniging met haar echtgenoot.

Op 29 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 20 december 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*"L.(...) D.(...) K.(...)
born in-PARBAT NPL
nationality NPL
Visa demand number (...)*

Commentaar

Op datum van 27/07/2016 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011 van kracht geword en op 22/09/201 1, een visumaanvraag ingediend door L.(...) D.(...) K.(...). geboren op 30/09/1975, van Nepalese nationaliteit, om L.(...) R.(...) M.(...) geboren op 17/05/1966, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht:

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat een eerste aanvraag tot gezinshereniging door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geweigerd op 22/05/2012 daar niet werd. voldaan aan de voorwaarden betreffende de bestaansmiddelen.

Overwegende dat een tweede aanvraag tot gezinshereniging door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geweigerd op 17/05/2013 daar twijfels geuit werden: aan de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte;

Overwegende dat de huidige visumaanvraag aldus de derde aanvraag tot visum gezinshereniging is. Echter bevat deze aanvraag- geen nieuwe--doorslaggevende elementen ten aanzien van de voorgaande aanvraag: betrokkenen leggen dezelfde huwelijksakte voor als degene die werd voorgelegd in de tweede visumaanvraag.

Gelet op bovenstaande bevat de huidige visumaanvraag geen nieuwe elementen die de voorgaande beslissing zouden kunnen ontkrachten. Bijgevolg blijven de elementen weergegeven in de voorgaande beslissing tot weigering nog steeds actueel geldend en bevestigt de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering schijnhuwelijk dd 17/05/2013.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd,

Getekend voor de. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Motivatie:

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd. wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals onder meer het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In het middel zelf verwijst de verzoekende partij naar de formele motiveringsplicht en naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“De echtgenoot van verzoekster heeft verblijfsrecht in België. Verwerende partij betwist dit niet.

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in, doch deze werd geweigerd.

Verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekster onterecht en bovendien schendt de beslissing alle beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster wenst dit verder te verduidelijken.

Als eerste schendt men het rechtszekerheidsbeginsel!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Er staat geen handtekening van de attache op de beslissing

Dus er kan geen zekerheid over bestaan wie de beslissing heeft genomen.

Een derde kan eveneens de beslissing genomen hebben.

De beslissing garandeert op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en de beslissing.

Het is niet omdat de ‘naam’ van de attaché op de beslissing staat dat zij ook daadwerkelijk door deze persoon genomen werd.

Dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening er op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De identiteit van de auteur van de beslissing kan in casu niet geverifieerd worden.

Er kan niet nagegaan worden of de attaché zelf wel degelijk het dossier onderzocht heeft en of hij wel degelijk de bestreden beslissing zelf genomen heeft.

Dat van verzoekster geen negatief bewijs kan worden verwacht.

Om deze reden is vereist dat de beslissing ook effectief gehandtekend wordt zodat kan geverifieerd worden dat de beslissing wel degelijk genomen werd door deze persoon en zijn identiteit kan geverifieerd worden.

Indien het louter voldoende zou zijn om een naam te zetten onder een beslissing kan eender wie de beslissing nemen en kan op geen enkel objectieve vaststelbare wijze geverifieerd worden dat zij wel degelijk door de bevoegde persoon genomen werd.

De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dat daar dan ook wel degelijk van mag uitgegaan worden dat de beslissing genomen werd door de attaché.

Dat een arrest van de RVV het volgende stelt: “er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan

‘ondertekening’, niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.”

Dit is in casu het geval.

Verzoekster betwist dat de beslissing genomen werd door de bevoegde attaché.

Verzoekster kan onmogelijk nagaan of de beslissing kan toegerekend worden aan de attaché die vermeld staat op de bestreden beslissing.

Verzoekster meent dat het in casu helemaal niet vaststaat dat de bestreden beslissing genomen werd door de daartoe bevoegde persoon. Zij kan evengoed genomen zijn door een derde of een medewerker die helemaal niet bevoegd is.

Dat de gevolgen van huidige beslissing enorm zijn voor verzoekster.

Dat dan ook mag verwacht worden dat dergelijke beslissing genomen wordt door de bevoegde personen en dat dit kan geverifieerd worden. Dat indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging.

Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissing kan nemen.

Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden.

Dat volgens verzoekster dit de bedoeling van de wetgever is geweest.

In casu kan niet nagegaan worden of de attaché wel degelijk de beslissing genomen heeft.

Het is niet omdat niet wettelijk bepaald is dat een schriftelijke handtekening op een administratieve beslissing vereist is, dat in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur, de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dit wel mag verwacht worden. Zeker en vast indien men de gevolgen van huidige beslissing voor verzoekster bekijkt.

Omwille van het gebrek aan handtekening is aldus de bestreden beslissing een schending van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoekster zo onzorgvuldig te behandelen!

Dit wordt ook bevestigd in een arrest van de Raad d.d. 23/12/2016 nr. 180108.

Vervolgens schendt deze beslissing het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen. Zij en haar echtgenoot vormen een duurzaam gezin en zijn in het bezit van de nodige documenten.

Dat verzoekster niet begrijpt hoe zij een negatieve beslissing mocht ontvangen, terwijl anderen wel een positieve beslissing mochten ontvangen.

Dat verzoekster en haar echtgenoot aan alle voorwaarden voldoen en bijgevolg een positieve beslissing diende te ontvangen.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

De bestreden beslissing toont niet aan dat men onderzoek deed naar de authenticiteit van de huwelijksakte van verzoekster en haar echtgenoot.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoekster gemaakt werd. Verwerende partij gaat over tot het nemen van een negatieve beslissing gezien de vorige ook geweigerd werd.

Dat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan verweten worden ten opzichte van verwerende partij!

Verwerende partij haalt zelfs niet aan dat er verschillende documenten zijn neergelegd.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om met deze documenten geen rekening te houden.

Waarom kan de huwelijksakte niet getoetst worden op feitelijkheid en waarachtigheid?

Het is onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om geen enkel onderzoek daartoe in te stellen.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook flagrant schendt!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden een zorgvuldig, individueel en uitgebreid onderzoek uit te voeren?

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt.

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt.

Bovendien schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat verwerende partij deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. het familiale leven van verzoekster.

Alhoewel uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat verzoekster en haar partner een familiale band hebben, weigert verwerende partij hier afdoende rekening mee te houden.

Vervolgens weigert men de documenten van verzoekster en haar partner te onderzoeken, laat staan een behoefteanalyse te maken. Dat dit flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Tenslotte houdt dit een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

De bestreden beslissing heeft als ENIGE motivatie dat er geen nieuwe doorslaggevende elementen zijn die de vorige beslissing ontkrachten.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de motivering van de beslissing ontoereikend en onaanvaardbaar is. Zij is niet afdoende gemotiveerd, gelet op het feit dat de beslissing tegenstrijdige elementen bevat.

De beslissing stelt enerzijds dat er al twijfels werden geuit t.a.v. de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte en verder in de beslissing stelt men dat: "bijgevolg blijven de elementen weergegeven in de voorgaande beslissing tot weigering nog steeds actueel geldend en bevestigt de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering schijnhuwelijk d.d. 17.05.2013".

Verwerende partij nam op 17.05.2013 geen beslissing tot weigering schijnhuwelijk. Men weigerde destijds het visum wegens de twijfels omwille van de authenticiteit van de huwelijksakte.

Verwerende partij spreekt in zijn beslissing enerzijds van een huwelijk, maar twijfelt aan de authenticiteit van de akte, als anderzijds van een schijnhuwelijk. De motivering van de betwiste beschikking is dan ook flagrant fout en dient alleen al daarom vernietigd te worden. Nooit werd aan verzoekster een beslissing schijnhuwelijk kenbaar gemaakt noch is daar enig spoor van

Verzoekster kan geen drager zijn van 2 burgerlijke standen, nl. gehuwd en niet-gehuwd.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en het voor verzoekster dan ook onbegrijpelijk is waarom de aanvraag werd geweigerd.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij dan ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE elementen."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

De vereiste van een handtekening is namelijk geen geldigheidsvereiste. Immers, een mondelinge beslissing is ook een aanvechtbare beslissing.

"(...)"(RvV nr. 9.580 dd. 07.04.2008)

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, volstaat het dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon.

"(...)" (RvV nr. 25.618 dd. 03.04.2009)

Door de verzoekende partij wordt de bevoegdheid van de opsteller niet betwist.

De bestreden beslissing werd genomen doormevr. V.(...) H.(...) A.(...), bevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Dienstig kan nog verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 27.248 dd. 12.05.2009: "(...)"

Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Daarnaast meent verzoekende partij dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is, daar zij meent dat zij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

In casu blijft verzoekende partij in gebreke op duidelijke wijze twee vergelijkbare categorieën van vreemdelingen aan te duiden. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan.

Zie ook:

"(...)" (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878)."

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

Tevens meent verzoekende partij dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Waar verzoekende partij beweert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een onderzoek diende te doen naar de authenticiteit van de huwelijksakte van verzoekster en haar echtgenoot, gaat verzoekende partij er aan voorbij dat de vorige aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd werd, daar er twijfels waren omtrent de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte.

Verzoekende partij heeft op 27.02.2013 een tweede aanvraag tot gezinshereniging ingediend op basis van een huwelijksakte, gedateerd op 28.04.2011, evenwel had de echtgenoot van verzoekende partij bij zijn asielaanvraag uitdrukkelijk verklaard dat hij getrouwd is in 1991.

Verweerder benadrukt dat uit de motieven van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het door verzoekende partij overlegde huwelijkscertificaat op zijn authenticiteit heeft onderzocht in het kader van de tweede aanvraag gezinshereniging.

Verzoekende partij is derhalve weinig ernstig, daar waar zij voorhoudt dat de door verzoekende partij overlegde akte niet op haar echtheid onderzocht werd.

Verder haalt verzoekende partij aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden, daar de gemachtigde van de Staatssecretaris geen afweging heeft gemaakt met betrekking tot het familiale leven van verzoekende partij. Tevens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geen behoeftanalyse gemaakt.

Verzoekende partij gaat er kennelijk aan voorbij dat de bestreden beslissing werd genomen, daar er twijfels zijn omtrent de voorgelegde huwelijksakte, die de band aantoonde tussen verzoekende partij en haar echtgenoot.

Bij de laatste visumaanvraag heeft verzoekende partij dezelfde huwelijksakte voorgelegd, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht de aanvraag gezinshereniging heeft geweigerd.

Gelet op het feit dat verzoekende partij geen geldige huwelijksakte kan voorleggen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris niet over te gaan tot een behoeftenanalyse.

Tot slot meent verzoekende partij dat het motiveringsbeginsel is geschonden.

Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat de huidige beslissing 'exact de zelfde formulering bevat als de vorige, doch enkel toegevoegd dat er geen nieuwe elementen zijn in het dossier',

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van het motiveringsbeginsel opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van het motiveringsbeginsel.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In de bestreden beslissing wordt terecht verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, en wordt het besluit dat verzoeker zich niet kan beroepen op art. 40ter van de Vreemdelingenwet en zijn huwelijk niet kan worden erkend in de Belgische rechtsorde genoegzaam toegelicht, waarbij terecht wordt verwezen naar de eerdere beslissing dd.22.05.2012 en 1705.2013, en wordt terecht gesteld dat verzoeker geen nieuwe doorslaggevende elementen heeft gevoegd bij zijn meest recente visumaanvraag zodat de vorige weigeringsbeslissing van kracht blijft.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing vermeldt dat 'de beslissing tot weigering schijnhuwelijk dd. 17.05.2013 wordt bevestigd', laat verweerder gelden dat dit een materiële misslag betreft.

De gemachtigde van de Staatssecretaris bedoelt dat de weigering dd. 17.05.2013 van de tweede aanvraag gezinshereniging terecht wordt bevestigd.

Deze materiële misslag kan in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing niet werd ondertekend en dat een beslissing slechts rechtsgeldig en authentiek is mits ondertekening van de beslissingnemende overheid.

Het wordt echter niet betwist dat de bestreden beslissing vermeldt "Voor de Minister, V. A., Attaché", doch evenmin dat ze niet is ondertekend door de betrokkene.

De niet-ondertekening van een ter kennis gebracht afschrift van de bestreden beslissing tast op zich de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing echter niet aan (RvS 4 november 1999, nr. 83.278). Een handtekening is namelijk geen vereiste opdat een administratieve rechtshandeling rechtsgeldig zou zijn, nu dergelijke rechtshandelingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (cf. RvS 23 september 1992, nr. 40.466). Dat de handtekening dus een vormvereiste zonder dewelke de bestreden beslissing niet rechtsgeldig, authentiek of officieel is, zoals de verzoekende partij meent te kunnen stellen, kan derhalve niet worden bijgetreden. Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon.

Zoals reeds gesteld vermeldt de bestreden beslissing dat ze is genomen “*Voor de Minister*” door mevrouw “*V.A [...], Attaché*”. De naam en functie van de persoon die de beslissing in naam van de “*Minister*” heeft genomen, is dus gekend, en de verzoekende partij kon, indien nodig, de bevoegdheid van de steller van de akte betwisten, hetgeen zij niet heeft gedaan. De verzoekende partij betwist enkel dat de bestreden beslissing werd genomen door de bevoegde attaché. Uit onderzoek van het administratief dossier blijken er echter geen contra-indicaties te bestaan die zouden kunnen suggereren dat de bestreden beslissing door een andere persoon dan mevrouw V.A., attaché, werd genomen. Bovendien is in het administratief dossier een document genaamd ‘beslissingsformulier gezinsshereniging’ te vinden, waarin mevrouw V.A., attaché, besluit de visumaanvraag te weigeren op 29 november 2016 en dat tevens door haar ondertekend wordt. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig stellen dat zij niet kan nagaan of de beslissing kan toegerekend worden aan de attaché die vermeld staat op de bestreden beslissing. Zij toont verder ook niet aan op welke wijze haar belangen zouden zijn geschaad door het loutere feit dat de bestreden beslissing zelf niet werd ondertekend. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.1.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ook de feitelijke overwegingen zijn te lezen in de bestreden beslissing. Zo wordt er gesteld dat de tweede aanvraag van de verzoekende partij werd geweigerd op 17 mei 2013 daar er twijfels werden geuit aangaande de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte. Overwegende dat in de huidige aanvraag (de derde visumaanvraag) dezelfde huwelijksakte wordt voorgelegd, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de huidige aanvraag geen nieuwe elementen bevat die de voorgaande beslissing kunnen ontkrachten. De voorgaande beslissing wordt dan ook bevestigd. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat aan minstens één van de voorwaarden van het hogervermeld artikel niet wordt voldaan en dat de visumaanvraag daarom geweigerd wordt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.1.3.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op grond van artikel 40ter, eerste lid, *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...)”*

Voorts bepaalt artikel 40ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreft de voorwaarden die opgelegd worden aan familieleden van Belgische onderdanen. Uit de libellering van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische onderdaan in principe dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een behoorlijke huisvesting. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van de Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten of zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

In casu heeft de verzoekende partij een huwelijksakte neergelegd. In de bestreden beslissing wordt echter verwezen naar een eerdere beslissing inzake de tweede visumaanvraag van de verzoekende partij. In deze beslissing werden twijfels geuit aangaande de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte, waardoor de huwelijksakte niet werd erkend en bijgevolg werd beslist tot een weigering

van afgifte van een visum lang verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat de verzoekende partij dezelfde huwelijksakte voorlegt en dit geen andere nieuwe doorslaggevende elementen zijn die de voorgaande beslissing van 17 mei 2013 zouden kunnen ontkrachten.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle neergelegde documenten en dat de huwelijksakte getoetst dient te worden op de feitelijke en de waarachtigheid. Zij betoogt dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd.

Uit het administratief dossier en de visumaanvraag van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij in al haar visumaanvragen telkens dezelfde huwelijksakte heeft voorgelegd. Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde van de staatssecretaris, daar er geen andere elementen zijn, louter verwijst naar een eerdere beslissing waar de authenticiteit van de huwelijksakte reeds onderzocht werd en waar er twijfels omtrent deze huwelijksakte werden geuit. De verzoekende partij betwist niet dat in een eerdere beslissing de authenticiteit van de huwelijksakte in vraag werd gesteld. Bovendien toont zij niet *in concreto* aan welke nieuwe elementen zij heeft aangehaald in haar visumaanvraag die deze vraag naar de authenticiteit van de huwelijksakte zou verduidelijken. In het administratief dossier zijn er ook geen andere documenten dienaangaande te vinden. De verzoekende partij laat na te verduidelijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een onderzoek naar de authenticiteit van de huwelijksakte zou moeten voeren, nu werd gemotiveerd dat er geen nieuwe doorslaggevende elementen worden aangehaald en er al eerder twijfels werden geuit omtrent de huwelijksakte. Dit komt niet kennelijk onredelijk, noch kennelijk onzorgvuldig over. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij of de Belgische referentiepersoon al een procedure heeft opgestart ter erkenning van de huwelijksakte bij de familierechtbank. Evenmin betoogt de verzoekende partij dit in haar verzoekschrift. In dit verband wijst de Raad erop dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de familierechtbank bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte, onder meer een huwelijksakte zoals *in casu* voorligt. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voordat het huwelijk van verzoekende partij in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing onduidelijk is doordat er wordt gesteld dat de beslissing van 17 mei 2013 een beslissing tot weigering schijnhuwelijk betreft, wordt er in de bestreden beslissing inderdaad eenmalig verwezen naar een schijnhuwelijk. Doch wordt er eerder in de bestreden beslissing verwezen naar de beslissing van 17 mei 2013 waarin twijfels werden geuit omtrent de authenticiteit van de huwelijksakte. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dan ook dat de vermelding van een schijnhuwelijk een materiële misslag betreft.

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van het middel, betwist de verzoekende partij niet dat er in de beslissing van 17 mei 2013 twijfels worden geuit aangaande de neergelegde huwelijksakte, waardoor deze niet wordt erkend. De verzoekende partij heeft in het huidige verzoekschrift bovendien een grief ontwikkeld ten aanzien van het onderzoek van de huwelijksakte door de gemachtigde van de staatssecretaris. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij enig nadeel heeft ondervonden door deze materiële misslag en zij werd geenszins misleid wat blijkt uit bespreking van de toepasselijke bepalingen in het verzoekschrift.

De verzoekende partij betoogt verder dat in de bestreden beslissing geen afweging wordt gemaakt inzake haar familiale leven met de referentiepersoon en dat er tevens geen behoefteanalyse werd gemaakt. De verzoekende partij gaat er met haar kritiek aan voorbij dat de band tussen haar en de Belgische referentiepersoon niet bewezen wordt door middel van de huwelijksakte, daar de gemachtigde van de staatssecretaris vragen stelt bij de authenticiteit van dit document. Zij toont verder niet aan uit welke andere documenten de familiale band tussen haar en de Belgische referentiepersoon blijkt en waarom de gemachtigde van de staatssecretaris nog verder hierover had moeten motiveren.

De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat aan één van de noodzakelijke voorwaarden niet wordt voldaan, waardoor de visumaanvraag kan worden geweigerd. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de andere voorwaarden niet werden nagekeken. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris een behoefteanalyse had moeten uitvoeren, nu zij vooreerst niet aantoont familie te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.4. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.3.6. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoonst dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift in wezen tot de algemene bewering dat zij voldoet aan alle voorwaarden en dat zij dus niet snapt waarom zij een negatieve beslissing mocht ontvangen, terwijl anderen wel een positieve beslissing mochten ontvangen. De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat zij niet aan alle voorwaarden voldoet en dat daarom een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum werd genomen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij zich in eenzelfde situatie bevindt als andere personen die wel een visum hebben ontvangen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet aannemelijk worden gemaakt. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.1.3.7. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een relatie wil onderhouden met haar echtgenoot in België.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat weigering van de visumaanvraag wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd en dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekster gerespecteerd te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze weigering zou hebben voor verzoekster.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Een visumweigering maakt dan ook een flagrante schending uit van art 8 van het EVRM.

De echtgenoot van verzoekster beschikt over verblijfsrecht in België, hij heeft hier vaste tewerkstelling, hij is volledig ingeburgerd en kan dus onmogelijk naar Nepal verhuizen.

Hij kan het leven dat hij hier heeft opgebouwd moeilijk opgeven?! Hij leeft, woont en werkt hier. En hier is hij veilig. Verzoekster zou dan helemaal alleen achter blijven in Nepal.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en art 8 van het EVRM."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig. Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Volledigheidshalve laat verweerder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van het visum gezinshereniging aan verzoekende partij diende geweigerd te worden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden is in het kader van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf, nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat ze voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet daar de authenticiteit van de huwelijksakte in twijfel wordt getrokken waardoor deze niet erkend werd. Door louter te wijzen dat ze getrouwd is met de Belgische referentiepersoon, maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS